

BUDE TO DRSNÁ JAZDA!

17+

NETFLIX
NA MOTÍVY SERIÁLU
SEX EDUCATION

ROAD TRIP

SEXUÁLNÁ VÝCHOVA

KATY BIRCHALL

ROAD TRIP
SEXUÁLNA VÝCHOVA

KATY BIRCHALL

ROAD TRIP

SEXUÁLNÁ VÝCHOVA

Preložila Michaela Rosová

Katy Birchall
SEX EDUCATION

Text by Katy Birchall, copyright © Netflix
Cover images copyright © Netflix
SEX EDUCATION TM/© Netflix. Used with permission
Translation © 2021 by Michaela Rosová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky postavy a udalosti v tejto knihe, s výnimkou tých vo verejnom vlastníctve, sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, so žijúcimi či s mŕtvymi, je výlučne náhodná.

Z anglického originálu Sex Education (Hodder Children's Books, UK 2021) preložila Michaela Rosová.
Redigovala Lenka Mondočková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2021 ako svoju 1 798. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvánek.

ISBN 978-80-551-8037-3

PRVÁ KAPITOLA

Maeve zavrela knihu a vzdychla.

Usadená na pohovke si oprela hlavu dozadu a zažmurila do slnečného svetla, čo prúdilo do karavanu štrbinou medzi závesmi. Potom zdvihla pravú ruku a začala si obhrýzať necht na palci, kým ľavou netrpezlivo klopkala po obale knihy.

Čítala Janu Eyrovú už niekoľkokrát, ale táto časť ju vždy našťavala. Neznášala Johna Reeda, Janinho bratranca, a zdalo sa, že je zakaždým ešte horší. Tyranizovať Janu len preto, že on má všetko a ona nič a nikoho.

„Arogantný pako,“ povedala nahlas do prázdnej miestnosti.

Nechala necht na pokoji, spustila ruky do lona a zahľadela sa do stropu. Z iného karavanu o kus ďalej doliehala hudba, nejakí ľudia sa tam bavili a smiali. Srdce sa jej zovrelo osamelosťou.

„To máš z tých Brontëových,“ vyčítala si v duchu, prehrabla si vlasy a posadila sa.

Keď odkladala knihu nabok, všimla si, že spod batoha vedľa nej trčí balíček cigariet. Načiahla sa poň a jednu si vzala, zo stola zhrabla zapaľovač. Zdvihla sa z pohovky a zamierila k dverám, dokorán ich otvorila a vykročila do slnka.

„Ránko, miláčik.“

Maeve škrtla zapaľovačom a vzhliadla ponad plameň. Cynthia, majiteľka karavanového kempu, vešala vonku bielizeň a usmievala sa na ňu.

„Ahoj, Cynthia,“ odvetila Maeve, vyfúkla dym a založila si ruky na prsiach.

„Nádherný deň,“ povedala Cynthia zasnene a pripla na šnúru presne takú istú džínsovú sukňu, akú mala na sebe. „Máš sa? Nejaké plány na dnes?“

„Len knižky.“

„Och, to znie fajn. Nejaká dobrá?“

„Jana Eyrová.“

„Tú som tuším čítala.“ Cynthia sa na moment ponorila do úvah. „O tom jazvecovi, hej?“

Než mohla Maeve odpovedať, dvere Cynthiinho karavanu sa rozleteli a na prahu sa objavil Jeffrey, jej manžel, v obnosenom bielom tričku bez rukávov, žiarivo zelenej členke a v miniatúrnych obtiahnutých šortkách. Založil si ruky v bok a zhlboka sa nadýchol. Maeve sa nepodarilo potlačiť chichot.

„Čo to stváraš, Jeffrey?“ spýtala sa ho Cynthia a znechutene pokrčila nos.

„Zumba,“ odfrkol a naklonil hlavu zo strany na stranu, až mu puklo v krku. „Napadlo mi, že sa presuniem von, je tu viac miesta.“

„Odkedy ty robíš zumbu?“

„Odo dneška. Idem na to.“

Načiahol sa dovnútra, aby pridal zvuk na rádiu, ktoré vyhrávalo nejaký pop. Pod upretým, skúmavým pohľadom svojej ženy zišiel na trávnik, skontroloval členku, či je tam, kde má byť, a vrhol sa do prvého výpadu.

„To sa len zahrievam,“ informoval Maeve.

„Paráda,“ odvetila a snažila sa nepozerať.

Cynthia nad ním sklamane pokrútila hlavou. „Vyzeráš ako idiot, Jeffrey.“

„Raz som skončil na druhom mieste v súťaži latinsko-amerických tancov,“ vyhlásil a nevšímal si ju. Na konci série sa trošku zapotácal, ale s nadšením zakrúžil bokmi. „Povedali, že mám veľký potenciál.“

„A kto ti to povedal? Tvoja babka?“ zašomrala Cynthia.

Jeffrey sa pustil do úkrokov a tleskal pritom úplne mimo rytmu. Pobavená Maeve si posledný raz potiahla.

„Majte sa zatiaľ,“ povedala a zadusila cigaretu. „Uži si to, Jeffrey. A pozor, nech si niečo nenatiahneš.“

„Vďaka,“ odvetil a potriasajúc ramenami jej ukázal zdvihnuté palce.

„A nezabudni tento týždeň na nájom, zlatko, okej?“ ozvala sa ešte Cynthia s hlavou naklonenou k Maeve a s úsmevom podobným tenkej čiare. „Ja len, že minule to bolo o deň neskôr, a hoci by som strašne rada urobila výnimku, nebolo by to fér voči ostatným.“

„Spoločni sa.“

„Ďakujem, zlatičko.“

Okolo prebehli nejaké decká a takmer dostali po hlave od Jeffreyho, ktorý si práve počítal hviezdicové skoky. Stratil rovnováhu a zapotácal sa, až mu členka skĺzla na oči.

„Hej!“ zavolať za nimi, než so smiechom zmizli, a vytiahol si členku nahor. „Dávajte pozor!“

„Pamätám si teba v tom veku,“ obrátila sa Cynthia k Maeve s dlhým povzdychom. „Tiež si tu behala a vždy sa do niečoho zaplietla. Aj tvoj brat. Kto by na vás aj dozeral, keď vaša mama mala dosť svojho. Ako sa má braček? Dará sa mu dobre?“

„Výborne, vďaka. Vlastne sa mu ozaj darí.“

„Och, to ma teší.“

Maeve v rozpakoch ukázala na dvere. „Tak ja sa radšej vrátim ku knižke.“

„Jasné, je to pekné čítanie. Nezbedný malý jazvec!“

Jeffrey okamžite prerušil svoj beh na mieste. „Aký jazvec? Nevliezol do karavanu, že nie?“

„Žiadny jazvec tu nebol, Jeffrey,“ odvetila Cynthia a znechutene naňho zazrela. „Hovorila som o nezbednom malom jazvecovi v knižke, čo Maeve číta.“

„Majte sa,“ povedala a krátko im kývla.

„Aj ty, zlatko.“

Maeve vliezla naspäť do karavanu a sama pre seba sa usmiala, keď počula, ako Cynthia na svojho muža zaspela *dement* a vzápätí treskli dvere.

Vytiahla z vrečka telefón, aby prebehla správy, ale opäť ju len bodlo pri srdci, lebo nič neprišlo. Cynthii klamala, keď sa spýtala na Seana, jej brata. Už dlhšie sa neožval. Ale zakaždým, keď pozrela na telefón, dúfala, že tam nejakým zázrakom nájde správu od neho, že Sean napíše, ako sa má alebo kde práve je. Asi si už medzičasom mohla zvyknúť. To, že jej nemožný brat dokázal na celé mesiace zmiznúť, nebolo nič nové. Vedela sa o seba postarať aj sama, to nebol problém.

Ale chýbal jej.

No a čo.

Strčila telefón späť do vrečka a zadávala sa na stôl, na prihlášku, ktorú včera večer vyplnila. Chvíľu len tak stála, až kým v hlave nezačula: *Proste to skús*.

Odhodlane odkráčala do svojej izby, schmatla kozmetickú tašku a skontrolovala sa v zrkadle. Obtiahla si oči čiernou linkou, a pritom rozmýšľala nad inzerátom vo vý-

klade kníhkupectva: *Hľadá sa asistent predaja na pol úväzku, prihlášky vnútri.*

Včera šla okolo s Otisom, svojím kamarátom zo školy, a keď si ten oznam všimla, zažmurkala, zastala uprostred chodníka a znovu si ho prečítala. Srdce sa jej rozbehlo ako divé. Keď uvažovala nad nejakou prácou na leto, predpokladala, že to bude brigáda v obchodnom centre, v stánku so zmrzlinou alebo s palacinkami. Nenapadlo jej, že by mohla dostať prácu, o ktorú naozaj stála. Niečo, čo by bolo jej vášňou.

„Maeve, nemôžeš takto prudko brzdiť,“ povedal Otis a pobehol k nej, kým ona ako vo vytržení civela na inzerát. „Vykračujem si, bavím sa s tebou a takmer som vletel do pouličnej lampy, keď som sa otáčal, kde si.“

Neodvetila, ani sa naňho nepozrela, iba si začala hrýzť necht na palci. Až vtedy si všimol, čo tam bolo napísané.

„Prečo to neskúsiš? Si na to ako stvorená!“ zvolal s nadšením.

„Nebud' smiešny.“

„Ale no tak, poďme dnu. Prihlášku vyplniť môžeš.“

„Nie, nemôžem.“

Maeve potriasla hlavou, sklopila zrak a odkračala dole ulicou. Prešla poriadny kus, než ju Otis dobehol.

„Prečo nie?“ dobiedzal. „Prečo by si to nemohla skúsiť?“

„Pretože by určite nechceli, aby v ich kníhkupectve pracoval niekto ako ja.“

„Myslíš tým niekoho nadpriemerne inteligentného a sčítaného?“

Kútik úst sa jej nevdojak zdvihol. „Zbehlý v knihách?“

„No dobre,“ zagúľal očami a strčil si ruky do vreciek. „Už keď som to vyslovoval, došlo mi, že to znie divne. Ale

viš, čo mám na mysli. Pozri, fakt si myslím, že by si to mala skúsiť. Môžeš tráviť dni tým, že budeš zákazníkom rozprávať o skvelej feministickej literatúre. Je to práca tvojich snov.“

„Nebudú ma chcieť, Otis.“

„Prečo nie?“

„Pretože...“ Celá roztrpčená rozhodila rukami. „Veď sa na mňa pozri! Nie som ten typ, čo by dostával pekné ponuky v kníhkupectvách. Mám krúžok v nose a odfarbené vlasy.“

„Och, jasné. Sorry. Vôbec mi nedošlo, že žiadaš o prácu v päťdesiatych rokoch minulého storočia.“

Vzdychla a nato tvrdohlavo zovrela pery.

„Mala by si to aspoň zvážiť,“ povedal Otis a štuchol do nej laktom. „Prihlásiť sa môžeš aj zajtra.“

„Okej.“

„Tak fajn.“ Vytiahol z vrecka zložený papier a podal jej ho. „Tu máš prihlášku.“

„Čo to...“

„Vošiel som a vzal jednu z pultu. Je to tam fakt pekné. Vonía to tam... knihami.“

„Je to kníhkupectvo, Otis.“

Ešte stále držal papier a potriasal jej ním pred očami, až kým si ho konečne nevzala. Zamračila sa, keď videla jeho samolúby výraz.

„Si neskutočne otravný.“

„Nie, ja ťa povzbudzujem. Ale vieš, kto je otravný? Moja mama. Dnes o ôsmej ráno otvorila svoj vaginálny workshop a mňa donútila urobiť všetkým čaj.“

Keď sa Otis pustil do výlevov o Jean, svojej matke, ktorá pracovala ako sexuálna terapeutka, Maeve sa mimovoľne musela smiať. Hneď jej bolo lepšie. Len čo sa popoludní

rozlúčili, prišla domov, sadla si za stôl a s neobvyklým optimizmom prihlášku vyplnila.

Keď si teraz dokresľovala linku, náhle si uvedomila, že sa pri spomínaní na včerajšok s Otisom neprítomne usmieva.

Bývali časy, keď si Maeve myslela, že sa Otisovi páči. Teda, tak *naozaj* páči. A bývali časy, keď zvažovala, že mu povie, čo k nemu cíti ona.

Čo cíti, keď je Otis nablízku. Ale bolo to zložité a hlavne príliš riskantné. Keby sa čokoľvek pokazilo, keby všetko pokašľala – a ona pokašľala vždy všetko – a mala preto Otisa stratiť...

Slovom, nestálo to za to. Boli priatelia. Dobrí priatelia. Takto im to fungovalo. A ktovie, čo k nej cítil on? Medzičasom ho to aj tak prešlo, tým si bola istá.

Obidvoch to prešlo. Alebo nie?

Rýchlo sa z tých úvah vytrhla, odložila ceruzku a chytila rúž. Premerala si svoj outfit: tmavočervený top, krátka čierna sukňa, sieťované pančuchy a čierne šnurovacie topánky na podpätku. Deň bol horúci, ale aj tak siahla po koženej bunde.

Ešte posledný raz skontrolovala odraz v zrkadle, chytila telefón a napísala Otisovi.

Zanesiem tú prihlášku

Okamžite zavibrovala odpoveď.

Akú prihlášku?

**Tá práca v kníhkupectve
Ty pako**

**Robím si srandu
To je ohromné
Mám ísť s tebou?**

Ak chceš

**Daj mi 20 min
Stretko u teba
Prídem na bicykli a od vás
môžeme ísť do mesta pešo**

Maeve sa usmiala, odložila telefón na stôl, a kým Otis dorazí, dala variť vodu. Pohrávala sa s náhrdelníkom, a pritom si predstavovala, ako vkročí do kníhkupectva a odovzdá prihlášku. Pohľad jej padol na kabelku na pohovke. Musí sa pozrieť, koľko má v peňaženke. Siahla po nej a snažila sa rozpamätať. Zmraštila tvár a pripravila sa na najhoršie.

Keď ju otvorila, s úľavou vydýchla. Na nájom to stačilo. Ale ak má zaplatiť o týždeň, bude potrebovať prácu. Teraz, keď nebola škola a sexuálna klinika mala prestávku, v podstate nezarábala.

Prevádzkovať s Otisom tajnú kliniku pre spolužiakov a spolužiačky bol skvelý nápad, aspoň to stále tvrdila. Mala na starosť praktickú stránku, rezervácie a platby, a Otis robil to, čo mu šlo najlepšie – ponúkal sexuálne a vzťahové poradenstvo. Mal na to nadanie, prirodzený terapeutický talent. Akoby životom s matkou nasával jej vedomosti a terapeutické schopnosti. Ukázalo sa, že ľudia, s ktorými chodili do školy, VÁŽNE potrebovali pomoc. Klinika mala obrovský úspech.

Lenže to sa teraz nekonalo. Preto tá letná brigáda.

Telefón na stole sa rozvibroval, až Maeve, vytrhnutá zo svojich snov o kníhkupectve, nadskočila. To bude určite

Otis, určite nestíha. Ale povedala si, že nebude sklamaná vopred. Hovor v každom prípade prichádzal z neznámeho čísla. Zmätene sa zamračila a zaváhala. Napokon to zdvihla tesne predtým, než volajúci zložil.

„Prosím?“

„Čáááú, Žabiak.“

Prudko sa nadýchla, keď začula bratov hlas. *Konečne.*

„Kde, doriti, trčíš?“ spýtala sa nazlostene.

„Takže som ti chýbal?“

„Ani si sa nerozlúčil,“ kypela. „Zase.“

„Pozri, chápem, že si našťvaná, ale potrebujem tvoju pomoc.“

Zavrela oči, srdce jej zovrelo. Hlas mal napätý a unavený. Niečo nebolo v poriadku. Inak by sa s telefonátom neobťažoval.

„Žabiak?“ začal znova. „No tak. Mám problém. Bav sa so mnou.“

„Čo by si potreboval?“ spýtala sa potichu.

„Teba potrebujem.“

„Čo tým myslíš, že potrebuješ mňa?“

„Potrebujem, aby si prišla a pomohla mi niečo vyriešiť.“ Zaváhal. „Zatkli ma.“

„Čože?“

„Prisahám, že som neurobil nič zlé. Fakt *prisahám*, Maeve. Celé je to omyl. Myslia si, že som ukradol diamantový náhrdelník. Vídal som sa s jednou slečnou a... Pozri, Maeve, ja som to neurobil. Potrebujem tvoju pomoc, aby som to dokázal.“

„Voláš mi z väzenia?“

„Nie, zadržali ma na 24 hodín a prepustili na kauciu. Prespávam u kamoša v meste. Kým som sedel, prišli od polície so súdnym príkazom a prehľadali celý byt. Nič ne-

našli – lebo *ja som nič nevzal* –, viem, že sa mi to snažia prišit'. Je len otázkou času, kedy po mňa zas prídu.“

„Diamantový náhrdelník,“ zopakovala Maeve. Prechádzala hore-dole po miestnosti a snažila sa nepanikáriť. „Čo tým myslíš? Akože naozajstné diamanty?“

„Hej. Mala by si ho vidieť. Stojí majland.“

„To znie ako vtip.“

„Nie je to vtip.“

„Prečo si myslia, že si ho vzal ty?“

„Je to komplikované, ale najdôležitejšie teraz je, aby si vedela, že som to neurobil. Potrebujem, aby si prišla a pomohla mi to dokázať.“

„Čo myslíš, že s tým asi tak narobím? Dopekla, Sean! Toto je fakt zlé!“

„Hej, preto volám *tebe*. Ty si tá bystrá. Tu nikto nie je na mojej strane. Ani len nepátrajú po ďalších podozrivých, ale keby sme nejako zistili, kto ten náhrdelník vzal – hotovo, vec by bola vyriešená. Nemám nikoho iného, kto by mi pomohol. Prídeš, prosím?“

Maeve sa odmlčala. Mozog mala preťažený záplavou informácií, ale urputne sa snažila zorientovať, čo by bolo najlepšie.

„Prosím, Žabiačik,“ drankal Sean a s nádejou dodal: „Ak prídeš, urobím ti palacinky s usmiateymi tvármi a so šľahačkou.“

„Teraz nie je čas na palacinky, Sean.“

„Na palacinky je vždy čas,“ zachichotal sa. Po chvíli sa ozval znova, no úplne iným tónom, vážnym a vydeseným. „Prosím, potrebujem tvoju pomoc. Títo ľudia majú veľkú moc. Vážne som v tom až po uši. Ak sa z toho nedostanem teraz, už sa z toho nedostanem nikdy. Nemám nikoho iného.“

Maeve si zahryzla do pery. „Tak fajn.“

„Takže prídeš?“

„Prídem.“

„Vďaka ti,“ vydýchol a naozaj znel, akoby sa mu uľavilo. „Dala si mi nádej, Žabiatko. A ja viem, že ak sa z tohto niekto dokáže vysomáriť, si to ty.“

„Kde ťa nájdem?“

„Pošlem ti to do správy. Zbal' sa radšej na pár dní. Je to kus cesty. Poznáš niekoho, kto by ti požičal auto?“

„Nejako to vymyslím.“

Znova jej poďakoval, sľúbil, že jej to vynahradí, a zavesil. Maeve nestrácala čas a napísala Aimee, svojej jedinej kamarátke s autom, ktorá jej zišla na um. Mohla by sa u nej zastaviť? Kým čakala na odpoveď, pozrela na prihlášku položenú na stole. Pritiahla si ju a prečítala, čo tam napísala. Telefón zavibroval, Aimee sa ozvala.

Maeve zdvihla prihlášku, skrkvala ju do guľôčky a hodila naspäť na stôl.

Musí sa pobaliť.

DRUHÁ KAPITOLA

„Hej, kam ideš?“

Maeve práve otáčala kľúčom vo dverách karavanu. Zvrtla sa a zbadala Otisa, ako k nej so zmäteným výrazom vedie bicykel. Bola rada, že Jeffrey to so zumbou očividne vzdal a ani on, ani Cynthia sa neponevierali po vonku.

„Som si istý, že v tom kníhkupectve nemusíš prespávať, aby si im dokázala svoje odhodlanie,“ pokračoval Otis a podozrievavo zazeral na batoh, čo mala prehodený cez plece.

„Zmena plánu,“ odvetila prosto a zišla po schodoch. „Prepáč, mala som ti dať vedieť. Musím bežať.“

„Fajn. Kam?“ spýtal sa, otočil bicykel a kráčal za ňou.

„K Aimee.“

„Nejaká nočná prespávačka?“

„Nie, nemáme osem. Potrebujem si od nej požičať auto.“

„Načo?“

„Priveľa otázok, Otis.“

„Primálo odpovedí, Maeve.“

Nevšímala si ho, kráčala ďalej.

„Ale no tak,“ zvolal. Helma sa mu natriasala na hlave, ako sa snažil udržať s ňou krok. „Čo sa deje?“

Keď sa načiahol za jej ramenom, otočila sa k nemu. Využil chvíľu, aby si odopol a zložil helmu. Keby Maeve práve nebola taká rozmrzená a našťavaná na celý svet, určite by si utáhovala z jeho vlasov, ktoré trčali na všetky strany.

„Hovor so mnou,“ povedal nežne, keď sa naňho zadívala.

Takýto bol Otis. Vedel sa na človeka pozrieť tak, že by mu ochotne rozpovedal o všetkom svojom trápení, akoby to Otis dokázal nejakým zázrakom napraviť. Iste, nebol kvalifikovaným terapeutom, bol to tínedžer so všetkým, čo k tomu patrí, ale naozaj mal nadanie.

Maeve to nevedela pomenovať presne, ale jednoducho sa mu dalo... dôverovať.

Vysoký a veľmi štíhly Otis Milburn bol bystrý, milý a neuveriteľne nemotorný, akoby sa necítil dobre vo vlastnej koži. Akoby sa už rečou tela neustále ospravedlňoval za to, že je vôbec na svete. Ako sexuálny guru nevyzeral, ani ako niekto, s kým by si Maeve mohla rozumieť. Keď spolu začali tráviť čas, pripadal jej nepochopiteľný, a on zasa vyzeral, že z nej má strach. Ale napokon si sadli. Zrazu nebolo čo vysvetľovať.

„Dobre teda,“ povedala a kopla do chumáča suchej trávy pod nohami. „Sean sa ozval.“

„Tvoj brat?“ Otisovi zažiarili oči. „To je ohromné! Alebo... nie je?“

Maeve zaťala sánku. „Má nejaké problémy.“

„Aké – nejaké?“ spýtal sa a s obavami zmraštil obočie.

„Polícia si myslí, že ukradol nejaký veľmi vzácny náhrdelník,“ vysvetľovala Maeve. „Nevie, čo má robiť. Chce odo mňa, aby som prišla a pomohla mu očistiť jeho meno, a nejako dokázala, že je nevinný alebo čo.“

„A je... nevinný?“

Maeve zaváhala. „To neviem.“

Cítila sa previniť, že to vôbec povedala nahlas. Naozaj *chcela* veriť svojmu bratovi, ale už vedela, že sa to nevypláca. Sľubovať, to mu vždy išlo, už o čosi menej sa mu darilo sľuby dodržiavať. Okrem toho mal vo zvyku zameŕať za sebou stopy svojím nenúteným šarmom a presvedčivými klamstvami. Ak mala byť Maeve úprimná, nebola si istá, ako ďaleko bol schopný zísť, ak zúfalo potreboval peniaze.

A diamantový náhrdelník by človeku vyniesol peknú kôpku.

„Neviem,“ zopakovala Maeve, nahnevaná sama na seba za tú neistotu. „Ale niečo musím urobiť. Nemôžem ho v tom nechať samého.“

„Okej,“ prikývol Otis pomaly. „Pôjdem s tebou.“

„Čože?“

„Pôjdem s tebou,“ zopakoval.

„Nie. To v žiadnom prípade.“

„Nenechám ťa ísť samu,“ povedal rozhodne. „Toto znie ako veľká vec. Kamoš sa ti zíde.“

Maeve sa ešte pokúsila o chabý odpor. „To od teba nemôžem chcieť.“

„Veď ani nechceš,“ pokrčil plecami. „To ja na tom trvám. Vyzerá to na dosť stresujúce podujatie, a veľmi osobné. Mohol by sa ti hodiť niekto, kto bude mať trochu nadhľad. Rád by som to bol ja.“

Maeve zdvihla obočie. „Fajn. Ale toto je fakt vážne, Otis. Bavíme sa o tom, že môj brat možno pôjde do väzenia.“

„Ja viem.“

„Nebude to prázdninový výlet.“

„Nič také som ani nečakal. Idem domov, zbalím sa a stretneme sa u Aimee.“

Prikývla a Otis sa otočil, nasadol na bicykel a zamieril domov. Maeve za ním pozerala, kým nezmizol. Bola rada, že na to nebude sama.

Všetko vždy vyzeralo o čosi ľahšie, keď tu bol Otis.

*

„Ó, božemôj!“ Aimee zalapala po dychu, oči dokorán. „To je OSUD!“

Maeve kamarátkina reakcia zmiatla. „Čo?“

„Nemyslím tvojho brata, samozrejme. To je pekne nahovno,“ povedala Aimee rýchlo a so skríženými nohami si sadla doprostred postele, na kraji ktorej už sedela Maeve. „Ale ja som sa ťa práve chcela spýtať, či by si so mnou nešla tamtým smerom! Má tam byť cukrársky veľtrh, na výstavisku, tak som si hovorila, že by sme mohli ísť spolu. Chápeš, je to veľké mesto, sama sa tam nezabavím. No a teraz tam musíš ísť tak či tak. Takže ideme spolu! Je to *osud!*“

Maeve na ňu zažmurkala. „Cukrársky veľtrh.“

„Hej, to je dosť cool, čo? Pre mňa ako budúcu profesionálnu cukrárku úplne dokonalé. A navyše tam vraj bude kopa pečiva zadarmo, čajového a všelijakého.“

„To je naozaj cool,“ odvetila Maeve, rozhodnutá nepozastavovať sa nad tým, že Aimin posledný pokus o koláč sa takmer skončil požiarom v kuchyni a jej bábovka bola tvrdá ako kameň, takže si Maeve div nevyhládala zuby. „Čiže môžeme ísť tvojím autom, hej?“

„Žiadny problém!“ Aimee si celá rozžiarená prehodila husté kučeravé blond vlasy cez plece. „Zbalím si pár vecí a môžeme vyraziť. Ako dlho tam podľa teba budeme?“

„Fakt neviem. Asi sa uvidí.“

„Tak sa radšej zbalím na pár dní, pre istotu,“ vyhlásila Aimee, zliezla z postele a odhopkala ku skrini. „V čom sa asi tak chodí na cukrársky veľtrh, čo povieš?“

Maeve sa namiesto odpovede len usmiala a pokrčila plecami. Aimina radostná nálada bola nákazlivá a Maeve bola aj napriek hlbokým obavám o Seana pokojnejšia. Uľavilo sa jej, že Aimee bola ochotná zaviezť ich, a ani ju to veľmi neprekvapilo. To bola celá ona, rozhodnúť sa z ničoho nič vyraziť na výlet. A od jej nevšímavej matky sa nedalo čakať, že by jej bránila.

Roztomilá a dôverčivá Aimee patrila k Maeviným obľúbeným ľuďom. Ako lúč iskrivej nádeje v temnom svete dokázala nájsť niečo dobré vo všetkých a na všetkom. Okrem toho bola vnímavá a chápací, a často vtipná – niekedy nechtiac. Nedávno sa rozhodla, že sa stane cukrárkou, hoci dovtedy v živote nič neupiekla. Každému muselo byť jasné, že Aimee určite nie je prirodzený talent, ale Maeve obdivovala jej odhodlanie.

„Myslíš, že si mám vziať vlastnú zásteru?“ spýtala sa Aimee, kým z vešiakov sťahovala veselé rôznofarebné tielka. Položila ich na posteľ. „Ach, a nesmiem zabudnúť nohavičky. Nejaké rozhodne budem potrebovať.“

„To rozhodne áno.“

„Nemaj obavy, zbalím sa rýchlo. Určite si o Seana robíš starosti.“

Maeve sklopila pohľad. „Trochu.“

„Vyriešime to,“ povedala Aimee pevným hlasom. „To ti sľubujem.“

„Vďaka, Aimee.“

„Jeden môj bratranec raz utiekol z väzenia tak, že podplatil dozorcov nejakou trávou a balíčkom smota-